

[Transcript] DS Vandaag / Bonus. Luistercolumn: Wouter Deprez over hoe het onderwijs ons soms in de steek laat

Wat er soms misgaat in het onderwijs, misschien weet Wouter de preget wel.
In de schoolcarrière die zijn kinderen al achter terug hebben,
ziet hij de klemtoon op zelfredzaamheid alleen maar toenemen.
En zelfredzaamheid is mooi, maar te veel zelfredzaamheid,
dat lijkt op trek u plan of zoek het zelf maar uit.
En dan laat het onderwijs kinderen en hun ouders in de steek.
Als je het volledige Perls rapport leest, met de slag der resultaten van de Vlaamse 10-jarige voor
begrijpend lezen, gaat het je duizelen.
Het meest chockeerend is het, als je de concrete vragen ziet die de kinderen voorgeschoteld kreeg.
Op de bijbehorende grafiek zie je hoe we bij bijna elke voorbeeldvraag in 2006
nog stevig bovend de mediaanzaten en er nu net onder zijn gezakt.
Er zijn al veel diagnoses gesteld en veel mogelijke oplossingen voorgesteld, waaronder helaas weinig
invoudigen.
Laat mij nog een algemene tendens aanduiden die alvast niet zal helpen in tegendeel.
In de schoolcarrières die mijn kinderen al achter de rug hebben, zien we de klemton op,
zelfredzaamheid, alleen maar toenemen.
Ik dacht dat ik dat een goede zaak zou vinden, aangezien het in mijn eigen onderwijscarrière
nauwelijks aan bod kwam
en tot op de dag van vandaag scoort er inderdaad nog één en ander aan mijn zelfredzaamheid.
Maar al tamelijk vroeg in het lager onderwijs hadden onze jongens geregeld de leerstof in de klas
niet helemaal begrepen.
In het begin was er nog een plezier om onze bloedjes de wonderen van het rekenen of een begin van
grammatica aan te leren,
maar gaandeweg viel op dat ze vaak niet wist wat ze moesten studeren, tegenwanneer of op welke
manier.
Je zou kunnen zeggen dat dit deel uitmaakt van het proces naar zelfredzaamheid.
Helaas er resulteert het meestal in hetzelfde, papa of mama die van hopig proberen om hen te laten
plannen
of hen te koer de leerstof opnieuw moeten uitleggen.
Door de jaren heen groeide bij ons en bij veel bevrienden ouders hun ongemakkelijk gevoel.
Was het normaal dat we zo vaak zaten te helpen?
Als wij geen politieagent moesten spelen om het schaarse huiswerk gedaan te krijgen,
dan zaten we meewoortjes te studeren of een vergelijking op te lossen.
Hadden andere ouders trouwens ook het gevoel dat de kinderen hun leerstof niet voldoen onder de
knieken
tegen met die vermalen dijdeoefeningen op de computer?
En eerlijk is eerlijk, vaak hadden wij ook moeite om te begrijpen wat de leerstof nu precies inhield.
Moest dat blauwe kadertje gekend?
Mocht de definitie inderdaad in eigen woorden, zoals onze oudste beweerden,
ook als die eigen woorden maar in al die afbleegsel van de definitie waren?
We probeerden ons te herinneren of onze ouders ooit helpen met het schoolwerk.
Ik herinnerde me een klein zetje van mijn moeder, de eerste weken in het eerste leerjaar,
maar daarna gidsde de school de meeste van ons gestructureerd en duidelijk door school en

[Transcript] DS Vandaag / Bonus. Luistercolumn: Wouter Deprez over hoe het onderwijs ons soms in de steek laat

huiswerk.

Vanaf het middelbaar konden mijn ouders niet eens bij helpen, daarvoor mochten ze zelf niet lang genoeg naar school gaan.

Wat deed mijn moeder ons?

Soms wat te duidelijk maken dat het de bedoeling was om goede resultaten te halen.

Een paar jaar ver in het middelbaar is dezelfde reedsamheid van onze kinderen alleen maar meer op onze schouders terechtgekomen.

Onze kinderen beginnen nog maar net te begrijpen wat het betekent om zich diep te concentreren, om leerstof samen te vallen, om overzicht te houden.

Ondertussen worden in het kader van dezelfde reedsamheid klasgemiddeldes niet meer meegedeeld.

Worden toetsende resultaten maar per trimester meegedeeld aan de ouders,

omdat ze blijkbaar ondrakelijke stress zouden veroorzaken bij onze arme bloedjes van kinderen.

Er zijn problemen genoeg maar ik denk dat dit probleem niet bovenaan staat.

Ik verwijt het de leraars niet, maar ergens in een kader daarboven worden een vreemde pedagogische accenten gelegd.

Ik hoop eind juni voor de tweede keer in mijn leven succesvol af te studeren voor het vakwisken en mijn derde middelbaar.

Op 1 juli kan ik me dan hopelijk met een cocktail in de hand afvragen hoe ouders die niet verder hebben kunnen studeren

het met hun kinderen in godsnaam voor elkaar krijgen.

Het zijn mensen zoals mijn ouders en hun kinderen zijn mensen zoals ik.

We laten hen op dit moment in de steek.

TV GELDERLAND 2021